

Leo Trotskij

Fransk socialism på tröskeln till revolutionen

20 november 1919

Den inrikespolitiska situationen i Frankrike är fylld av de djupaste motsättningar. Dessa motsättningar tycks ibland till och med vara gåtfulla. Vi får alltför knapphändiga nyheter för att kunna urskilja de olika turerna i Frankrikes inre utveckling. Under de senaste veckorna har radion fört med sig nyheter om strejker, demonstrationer, jäsning, nyheter om den stigande revolutionära vågen. Samtidigt informerar oss de senaste radiotelegrammen om att den imperialistiska reaktionen har vunnit en fullständig seger i parlamentsvalet.¹ Vid första anblicken, vilken skriande motsägelse! Och ändå förklaras denna motsägelse allra bäst av kommunismens (marxismens) teori och bekräftar på ett slående sätt riktigheten i denna teori.

Parlamentarism är ett verktyg för borgerligt herravälde. Parlamentarism blir allt mer föråldrat ju längre vi rör oss in i den proletära revolutionens epok. I den mån den franska arbetarrörelsen antar formen av de första stadierna i ett inbördeskrig, så blir parlamentarismens medel och verktyg allt de öppnare kapitalistiska klickarnas arvegods, deras redskap för att försvara sin klass.

Clemenceau-reaktionens seger i valet är inte en vederläggning av den proletära revolutionens aktualitet i Frankrike, utan tvärtom dess klaraste bekräftelse. Samtidigt är dessa ömsesidigt kompletterande kontraster – reaktionens tillväxt i parlamentet och upprorets tillväxt på gatorna – odiskutabla bevis på att i Frankrike, i den så kallade ”demokratiska republikens” land, kommer inte proletariatets styre att förverkligas genom den borgerliga demokratins mekanismer, utan i form av öppen klassdiktatur, som blir desto skoningslösare, ju ursinnigare den imperialistiska borgarklassen gör motstånd.

I vilken utsträckning är det revolutionära Frankrike* politiskt och organisatoriskt förberett för den proletära diktaturen?

---

¹ Parlamentsvalet 1919 i Frankrike genomfördes under segerjubel och ursinnig agitation mot bolsjevikerna. Löften baserade på krigsskadestånd från Tyskland och täta varningar för den Röda faran gjorde att den reaktionära nationella blocket kunde mobilisera småborgarna och vinna tre femtedelar av platserna i parlamentet.

* Jag använder för alla senare hänvisningar den just inkomna buntens med den revolutionärt syndikalistiska veckotidningen *La Vie Ouvrière*, från juni till september 1919. Denna tidning ges ut av våra franska vänner Monatte³ och Rosmer⁴ som inte för ett ögonblick vecklat ihop sina fanor under denna epok av största upplösning och förfall bland de självutnämnda ”ledarna.” – L.T.

² Monatte – en av ledarna för franska kommunistpartiet som han anslöt sig till i slutet av 1922. Innan första världskriget tillhörde Monatte de franska revolutionära syndikalisterna som under krigsåren utgjorde kärnan i arbetarrörelsens opposition mot socialpatrioterna. Efter krigsslutet fortsatte Monatte sitt revolutionära arbete, men anslöt sig inte direkt till kommunistpartiet. När gruppen runt Frossard avsplittrades vintern 1922 gick Monatte till slut med i den kommunistiska rörelsen enbart för att kort därefter lämna den.

³ Alfred Rosmer deltog i den revolutionära syndikalistiska rörelsen tillsammans med Monatte. Men i motsats till Monatte bröt Rosmer 1919-1920 med syndikalistiska fördomar och deltog 1920 i Kommunistiska internationals andra kongress där han satt med i dess presidium. Han försvarade aktivt Kommunistiska internationals linje i det franska kommunistpartiet och var en av vänsterflygelns ledare. Rosmer gick tidigt med i vänsteroppositionen (trotskisterna), men passiviserade senare politiskt. Han har skrivit en av de bästa redogörelserna för arbetarrörelsen under det senaste kriget *Le Mouvement Ouvrier Pendant la Guerre Mondiale* (Arbetarrörelsen under världskriget) (1936). Trots att Rosmer skildes politiskt från Trotskij 1932 på grund av att han tyckte att Trotskij var för otålig, förblev de nära vänner och Fjärde internationals grundningskongress genomfördes 1938 i Rosmers hem. Efter andra världskriget upprätthöll Rosmer nära förbindelser med antistalinistiska revolutionära grupper trots sin höga ålder. 1949 skrev han [Moskva under Lenin](#), memoarer från sin tid i Moskva under åren 1920–1924. 1960 kort tid före sin död undertecknade han ett upprop som uppmanade de franska trupperna att vägra tjänstgöra i Algeriet som då kämpade för sin självständighet från Frankrike.

I detta sammanhang måste vi börja med att erkänna de enorma svårigheter som måste övervinnas. Frankrike har traditionellt varit de socialistiska och syndikalistiska sekternas land, indragna i ett förödande inbördeskrig på arbetarrörelsens jord. Socialistpartiets enhet uppnåddes och säkrades efter den grymmaste inbördesstrid bara några år före det imperialistiska kriget. Både höger- och vänster-flygeln vårdade denna enhet lika mycket. Samtidigt avslöjade erfarenheterna från kriget att det franska partiet precis som de franska syndikaten (fackföreningar) har sönderfräts genom samarbete, chauvinism och alla andra reaktionära småborgerliga fördomar som finns kvar i denna värld.

Det franska proletariatet har en ärorik revolutionär historia. Naturen och historien har utrustat det med ett enastående stridslystet temperament. Men samtidigt har det upplevt allt för många nederlag, besvikelser och förräderier. Före kriget var enheten mellan socialistpartiet och de syndikalistiska fackföreningarna dess sista stora hopp.

Krossandet av detta hopp hade skadlig inverkan på de avancerade arbetarnas medvetenhet och den proletära rörelsen i Frankrike hamnade i en utdragen handlingsförlamning. Och idag när nya och fortfarande oerfarna massor tränger på mot det borgerliga samhällets stöttepelare avslöjas med full kraft oförenligheten mellan den gamla organisationen och rörelsens objektiva uppgifter. Följaktligen är det inte bara möjligt, utan även oundvikligt att kraftfulla massrörelser utvecklas innan den nya organisationen är beredd att leda dem.

Helt uppenbart finns ett trängande behov av att i förväg skapa organisatoriska bålverk i alla distrikt – organisatoriska stödjepunkter med nödvändig självständighet, som inte är bundna av de gamla politiska eller fackliga organisationernas disciplin, och snabbt kan ta plats i ledningen för rörelsen. Våra franska kamrater är fullt upptagna med detta. Även om de revolutionära grupperingarna i början visade sig vara alltför svaga för att ge rörelsen en verkligt ledning kommer de i ett senare skede, efter det första revolutionära uppsvinget, snabbt att öka i styrka, växa sig starkare och konsolideras under själva kampen.

Så vitt man kan bedöma på avstånd är denna tvåfaldiga uppgift – att bygga organisationen nästan ända från grunden samtidigt som man tar på sig ledningen för en snabbt växande massrörelse – den främsta svårigheten för att bedriva revolutionärt arbete i dagens Frankrike.

”Strejker”, säger den tappra revolutionära syndikalisten Monatte, ”blossar upp överallt”. Men genom sin inre bankrutt ”kan inte Allmänna Arbetarkonfederationen (CGT) leda dem.” En ny apparat måste till. Men det är omöjligt att skjuta upp rörelsen tills den nödvändiga organisationen skapats. Å ena sidan kan inte dessa spontana strejker, som tenderar att förvandlas till avgörande revolutionära händelser, föras till seger utan en verkligt revolutionär organisation, en som inte ljuger för arbetarna, inte lurar dem, inte gömmer sig för dem eller slänger sand i deras ögon, inte förråder dem i parlamentarismens garderober eller för att uppnå ekonomisk förlikning, utan orubbligt leder dem till slutet. En sådan organisation återstår att skapas.

Vart är vi på väg? Från missnöje till ännu mer missnöje, från strejk till strejk, från halvekonomiska, halvpolitiska strejker till strejker som är rent politiska till sin karaktär. Vi är på god väg att direkt störta borgarklassen, dvs göra revolution. De missnöjda massorna går snabbt framåt längs denna väg.

Så skriver *La Vie Ouvrière*, Monattes och Rosmers tidning.

Även om den centrala kommunistiska kärnan (av både socialistiskt och syndikalistiskt ursprung), är få till antalet så har de en klar och medveten kännedom om rörelsens mål, och de har tillsammans med det franska proletariatets revolutionära representanter till uppgift att fast införliva alla dessa nya ledare som stigit fram under strejkerna, demonstrationerna och i allmänhet alla andra manifestationer som den genuina massrörelsen har genomfört. Uppgiften består i att, utan att frukta svårigheterna, just nu åta sig ledningen för denna spontana rörelse

och i denna mylla befästa sin egen organisation som en apparat som uppstått ur proletariats direkta uppror.

Detta förutsätter i sin tur ett totalt brott med dessa organisationers disciplin, organisationer som i själva verket är kontrarevolutionära i förhållande till rörelsens grundläggande uppgifter, och som representeras av Renaudel-Longuets partier och Jouhaux-Merrheims fackföreningar.

När strejken den 21 juli⁴ utlystes för att protestera mot ententens inblandning i ryska angelägenheter var arbetarmassornas gensvar mycket svagt, men skulden för detta får inte läggas på arbetarna. Under de senaste åren har arbetarna i allmänhet och i synnerhet de franska arbetarna ofta vilseletts, med allt mer ondskefull sinnrikhet och med mer tragiska konsekvenser än någonsin tidigare i historien. Majoriteten av dessa ledare, som använde sig av inlärd fraser för att mana arbetarna till kamp mot kapitalismen, tog på hösten 1914 öppet på sig imperialismens livré. De officiella fackliga och partiorganisationerna, som de avancerade arbetarna hade vant sig vid att förknippa med frigörelsens tanke blev verktyg för kapitalismen. Detta faktum skapade inte bara svåra organisatoriska svårigheter för arbetarklassen utan blev även källan till en djupgående ideologisk katastrof, och svårigheterna att återhämta sig från den står i proportion till den stora roll som de gamla organisationerna spelade i de avancerade proletära skiktens liv.

Arbetarklassen kämpar nu heroiskt för att komma på fötter efter fallet, att skaka av sig nederlagets följder. Härav det exempellösa inflödet till fackföreningarna. Men samtidigt försöker den ideologiskt avväpnade och politiskt förvirrade arbetarklassen att mödosamt utforma en ny inriktning för sig själva. Och detta arbete underlättas inte, utan hämmas tvärtom i högsta grad om de revolutionära ledarna allt för länge stannar i en övergångsposition, om de inte uppträder inför massorna med den nödvändiga självständigheten och beslutsamheten, utan istället förblir dolda mot den fond som utgörs av det gamla partiet och de fackliga organisationerna.

Oavsett hur man motiverar att bevara den gamla organisationens enhet, måste det vara obegripligt för de revolutionära massorna varför de som kallar dem till revolution fortsätter att sitta vid samma bord som de individer som vilselett dem, och då speciellt de individer som så fräckt och skamlöst förrådde dem under kriget. Den revolutionära massan sätter helt klart stort värde på sin egen enighet i kamp, men det är tveksamt om den lika lätt kommer att förstå de revolutionära kämparnas enhet med Jouhaux⁵-Merrheims⁶ och Renaudel⁷-Longuets⁸ klickar.

Parollen om att bevara enheten härrör under den innevarande epokens förhållanden ur de officiella organisationernas psykologi: ledare, ordföranden, sekreterare, parlamentsledamöter, redaktörer och i allmänhet den gamla fackliga och parlamentariska arbetardemokratins

⁴ Den 21 juli 1919 var det datum som satts för en internationell strejk för att protestera mot imperialistisk intervention i Ryssland och som en manifestation av världsproletariatets solidaritet. Strejken blev ett misslyckande på grund av socialchauvinisternas förräderi och centristerpassivitet.

⁵ Jouhaux – sekreterare i franska LO (CGT). Var tidigare revolutionär syndikalist som före 1914 var anti-patriotisk och förordade generalstrejken, men svek sina åsikter när kriget bröt ut och blev en rabiat chauvinist. En av ledarna för Amsterdams fackföreningsinternational. En av Frankrikes representanter i det misslyckade Nationernas Förbund.

⁶ Merrheim – fransk syndikalist; ordförande för metallarbetarfacket. En av författarna till Amiens-deklarationen 1906. Vid första världskrigets början deltog han i Zimmerwald där han tillhörde högerflygeln. Blev senare Jouhaux vapendragare.

⁷ Renaudel – ledare för extremhögern inom det franska socialistpartiet. Rabiat krigshetsare.

⁸ Jean Longuet – fransk advokat och socialist som under första världskriget intog en pacifistisk hållning, men hela tiden röstade för krigskrediter. Grundare och utgivare av tidningen *Le Populaire*. Vid kongressen i Strasbourg 1918 gick majoriteten av det franska socialistpartiet över till Longuets position. Efter kongressen i Tours 1920, där kommunisterna fick majoritet lämnade han partiet, gick med i 2½ internationalen och återvände senare till Andra internationalen. Barnbarn till Karl Marx.

funktionärer som känner marken gunga under sina fötter. Proletariatet står emellertid idag inför valet att antingen helt lösas upp, splittras och lyfta fram den triumferande imperialismens privilegierade tjänare eller att sluta leden för att resa sig mot kapitalismen. Arbetarklassen behöver den revolutionära kampens enhet, klassupprorets enhet, medan en enhet mellan döda organisationer alltmer blir ett hinder på vägen mot det proletära revolutionära upprorets enhet. Massorna som kom ur balans genom kriget behöver idag mer än någonsin klara idéer, exakta paroller, en väg som är rak och ledare som inte vacklar. Men en taktik som baseras på att bevara gamla organisationers enhet ger upphov till en parodisk parlamentarism inom arbetarorganisationerna under den gamla administrationen – det är som om de vore ”regeringskabinett” med en opposition, med etablerade stadgeenligt regelverk, officiella frågor, förtroendeomröstningar och så vidare i all oändlighet. Genom att etablera kontakter med medlare i en förenad organisation, blir den kommunistiska oppositionen därmed själv i grundläggande frågor beroende av den försonliga majoriteten och ödslar bort sin energi på att anpassa sig till en facklig och partianknuten ”parlamentarism”. Småfrågor och incidenter i en intern organisatorisk strid får därigenom en oproportionerlig betydelse på bekostnad av den revolutionära massrörelsens grundläggande frågor.

* * *

En karikatymässig ”parlamentarism” inom arbetarnas organisationer får ännu fler konsekvenser. Sekreterare och ordföranden, socialistiska ministrar, journalister och deputerade riktar anklagelser mot oppositionen, anklagar den för att försöka ta över deras fåtöljer och poster. Oppositionen ber om ursäkt och undertecknar inte så sällan deklARATIONER som uttrycker ”högaktning” för den motsatta sidans ledande figurer och där de omsorgsfullt betonar att oppositionen för en kamp mot ”principer” och inte mot ”personer”. Detta i sin tur leder till att medlarna befäster de poster de innehar.

La Vie Ouvrière konstaterar 24 september att förtroendeomröstningen vid metallarbetarnas kongress inte hade för avsikt att skriva under på den försonliga ledningens politik, utan att uttrycka personligt förtroende och personlig sympati för sekreterarna. Med andra ord var det en röst för en medelklassmentalitet och inte en för en modig klasspolitik. I sin artikel visar kamrat Carron övertygande att de som röstade på det viset, och särskilt massorna bakom dem, i själ och hjärta är anhängare av Tredje internationalen. Om de trots det gav ledningen en förtroenderöst var det enbart för att deras sinnen sövs av felaktiga argument med innebörden att man måste bekämpa idéer och inte personer. Genom att ge sitt förtroende till Merrheim lät de, när allt kommer omkring, en man som står för opportunist, samarbete och underkastelse inför kapitalismen kvarstå på en ansvarig post.

Vid post- och telegrafarbetarnas kongress godkändes styrelsens klassarbetspolitik med 197 röset för, 23 emot och 7 nedlagda röster. En styrelsemedlem, internationalisten Victor Roux, skriver att ett stort antal av kongressdelegaterna helt enkelt kände personlig sympati för fackförbundets sekreterare, den försonlige Borderes, vars moraliska värde påstås vara obestridligt. ”Jag erkänner personligen,” säger författaren, ”att han har utfört stora tjänster för organisationen under svåra tider ...” Och så vidare, och så vidare. (*La Vie Ouvrière*, 15 september 1919.)

Oavsett vilka ”tjänster” de gjort tidigare, så agerar Jouhaux, Renaudel, Longuet, Merrheim och liknande idag som en integrerad del av det borgerliga systemet och är i verkligheten dess viktigaste stöttepelare. Hela kontentan av deras aktivitet medför att det ligger i deras intresse att inför proletariatet överdriva alla borgarklassens eftergifter, för dessa är när allt kommer omkring frukterna av deras klasdiplomati. Samtidigt som de kritiserar kapitalismen skönmålar de den, och efter alla deras värtaliga övningar, handlar deras slutgiltiga slutsats om behovet av att anpassa sig, m a o underkasta sig kapitalismens herravälde.

De fackliga topparnas största brott uppfattar Alfred Rosmer helt korrekt vara följande, att syndikalismens ledare ”har ersatt arbetarklassens direkta aktioner med enträgna böner om favörer från regeringen”. Denna kontrarevolutionära politik kan emellertid inte förändras med hjälp av ”enträgna böner” till fackföreningarnas och den politiska rörelsens socialimperialister. Medan Jouhau, Renaudel, Merrheim och Longuet är upptagna med att övertyga kapitalisterna och borgarklassens ombud om att det är nödvändigt att göra eftergifter till arbetarklassen kan inte proletarietets verkliga representanter ödsla sin tid med att övertyga Renaudel och Longuet om behovet av revolutionär kamp. För att göra sig av med kapitalismens och borgarklassens ombud måste arbetarklassen slänga ut sådana som Renaudel och Longuet ur sina organisationer.

Kampen mot dem får inte föras som ett familjegräl eller en akademisk diskussion, utan på ett sätt som motsvarar frågans allvar, så att den klyfta som skiljer oss från socialimperialisterna framträder för massorna i hela sitt djup.

Vår uppgift består i att ända till slutet utnyttja det imperialistiska krigets skrämmande lärdomar. Vi måste i massornas medvetande inpränta erfarenheterna från den senaste perioden och få dem att förstå att det är omöjligt för dem att fortsätta leva inom kapitalismens ramar. Vi måste höja massornas begynnande hat mot kapitalismen, mot kapitalisterna, mot den kapitalistiska staten och dess organ till den högsta revolutionära nivån. Vi måste få massorna att hata inte enbart kapitalisterna utan även alla dem som försvarar kapitalismen, de som försöker dölja dess dödsbringande sår, de som försöker mildra dess brott.

Efter den misslyckade demonstrationen 21 juni skrev Monatte:

Massorna kommer härefter att veta det inte längre är möjligt att tveka och invagga sig själva i falska förhoppningar; och att det är nödvändigt att skoningslöst rensa upp bland fackföreningarnas personal. (*La Vie Ouvrière*, 25 juni 1919.)

Inom politiken innebär kampen mot felaktiga principer oundvikligen en kamp mot de individer som personifierar dessa principer. Att väcka arbetarrörelsen till liv igen innebär att driva bort alla de som har vanhedrat sig själva genom förräderi och svek ur dess led, driva bort alla de som har underminerat tron på revolutionära paroller bland de arbetande massorna, dvs, deras tro på den egna styrkan. Priset för flathet, sentimentalitet och svaghet i denna slags frågor betalas med proletarietets blod. De uppvaknande massorna kräver att saker måste sägas rakt ut, att saker benämns vid sina rätta namn, att det inte kan få finnas några svävande halvtoner utan klara och precisa avgränsningar i politiken, att förrädarna bojkottas och förföljs, att deras platser besätts av revolutionärer som till kropp och själ är hängivna saken.

Kamrat Louisa Saumoneau* målar följande tavla över kampen för att öka inflytandet för Tredje internationalens idéer under senaste valet:

Propaganda som måste genomföras bland massorna både inom och utanför organisationerna kan alltid på ett väldigt enkelt sätt genomföras av oss vid stora offentliga möten under val ...

Motståndet mot den revolutionära Internationalen finns framförallt bland de gamla kadrerna som så dåligt styrt vårt partiskepp under krigstid. Våra unga och ivriga kamrater som är fulla av

* Saumoneau bedriver outtröttlig agitation för Tredje internationalens idéer. Tillsammans med kamrat Lorient⁹ står hon i ledningen för de kommunister som kommer från socialistpartiet och inte från syndikalisterna. Det finns nära band mellan kommunistisyndikalisterna och kommunistisocialisterna. Lorient och Saumoneau samarbetar i veckotidningen *La Vie Ouvrière*. – L.T.

⁹ Lorient – en gammal socialist. Under slutet av kriget 1914-18 var han ledare för extremvänstern i det franska socialistpartiet och stödde Zimmerwald-vänstern. 1920-21 deltog han aktivt i splittringen i det gamla franska socialistpartiet och bildandet av franska kommunistpartiet, där han blev en av dess ledare. Lorient deltog i Kommunistiska internationalens tredje kongress och valdes till dess presidium. Några år senare lämnade han den kommunistiska rörelsen.

revolutionär glöd måste anstränga sig själva och sin viljestyrka för att få vissa praktiska vanor och kunskaper som är ovärderliga för en väl fungerande organisation. Denna kunskap kan ganska lätt införskaffas, men ändå tjänar det under nuvarande kampförhållanden som en täckmantel för alla slags obetydligheter och tjänar till att återge de uttorkade levande likens inflytande i vår organisation. De ungas krafter måste överallt inspirera den revolutionära klassen som har rest sig för att kämpa för den tredje internationalens sak; de måste förskansas överallt och måste, även om det är nödvändigt att slänga ut dem med huvudet först, ersätta alla dem som tyngs ned av fyra år av förnekande av socialistiskt tänkande ...

Dessa ord visar helt klart på en fullständig förståelse för behovet att bekämpa reaktionära idéer, att med huvudet först slänga ut alla de som förkroppsligar stagnation och död i den revolutionära organisationen.

* * *

Socialismens och syndikalismens bankrutta ”ledare”, gårdagens revolutionära frasmakare, dagens fogliga kapitulanter skyller inte sitt överlöperi på sig själva utan på – proletariatet.

Vid kongressen i Lyon beskyllde Bidégarrey, sekreterare i järnvägsarbetarnas förbund, arbetarklassen för allt som skett. ”Visserligen har fackföreningarna fått fler medlemmar. Men bland de organiserade är det allt för få syndikalister (m.a.o. medvetna revolutionärer). Människor är bara intresserade av sina egna omedelbara intressen.”

”I varje mänsklig varelse” filosoferar Bidégarrey, ”finns ett slumrande litet svin.”

Rouger, delegat från Limoges, klandrar på liknande sätt proletariatet för allt. Proletariatet bär skulden. ”Massorna är inte tillräckligt upplysta. De går med i facket endast för att få höjda löner.”

Merrheim, sekreterare i metallarbetarfacket, skryter i talarstolen om sitt ”rena samvete.” Han, förstår ni, åkte till Zimmerwald på en suppleantpost för syndikalisterna. Det var, så att säga, en liten pacifistisk pilgrimsresa genomförd för att rena sitt eget samvete. Han, Merrheim, kämpade. Men han kunde inte väcka massorna. ”Nej det var inte jag som förrådde arbetarklassen utan det var arbetarklassen som förrådde mig.” Detta är ordagrant vad han sade!

Syndikalisterna Dumoulin¹⁰, en ”ärlig” överlöpare av Merrheims typ – en Zimmerwaldist vid krigets utbrott, men idag en värdig vapenbroder till generalsekreterare Jouhau – förklarade vid lärarfackets kongress i Tours att Frankrike inte var redo för revolution, massorna har inte ”mognat” ännu. Dumoulin nöjde sig med inte detta utan högg ner på de internationalistiska lärarna och gav dem skulden för ... proletariatets underutveckling – som om utbildningen av de arbetande massorna har sitt ursprung i de usla borgerliga skolorna för proletära barn och inte i det mäktiga livets skola under inflytande av patronerna (arbetsköparna), regeringen, kyrkan, den borgerliga pressen, parlamentarikerna och syndikalismens ”stackars fåraherdar”.

Överlöparna, ynkryggarna och skeptikerna som har nått fram till fullständig förnedring fortsätter att i evighet upprepa frasen: ”Massorna har inte mognat.” Vilka slutsatser kan man dra av detta? Endast en: förnekande av socialismen och dessutom inte en tillfällig utan en fullständig förnekelse. För om massorna, som har gått igenom den långa förberedande skolan av politisk och facklig kamp och därefter genomlevt de fyra årens skola av slakt, inte har mognat för revolutionen, när och hur kommer de då att någonsin mogna? Tror kanske Merrheim och de övriga att den segrande Clemenceau kommer att skapa ett nätverk av akademier för massornas socialistiska utbildning inom den kapitalistiska statens ramar? Om kapitalismen från en generation till nästa reproducerar löneslaveriets bojor, då för proletariatet i sina djupaste skikt över mörker och okunnighet från generation till generation. Om de proletära

¹⁰ Dumoulin – fransk syndikalist, kollega med Merrheim.

massorna kunde uppnå en hög mental och andlig utveckling under kapitalismen, då skulle inte kapitalismen vara så dålig när allt kommer omkring och det skulle inte finnas något behov av en social revolution. Proletariatet måste genomföra en revolution just för att kapitalismen håller den i mentala och andliga bojor. Under ledning av de avancerade skikten kommer de omogna massorna att nå mognad under revolutionen. Utan revolution kommer de att falla ner i förnedring och samhället som helhet kommer att förfalla.

Miljontals nya arbetare strömmar in i fackföreningarna. I England har det stora inflödet dubblat fackföreningarnas medlemsantal som för tillfället ligger på 5 200 000. I Frankrike har antalet fackföreningsmedlemmar växt från 400 000 vid krigets början till 2 000 000. Vilka förändringar medför denna ökning av medlemsantalet för syndikalismens politik?

”Arbetarna går med i facket endast för att omedelbart få materiella vinster,” svarar försöningsförespråkarna. Denna teori är felaktig från början till slut. Det stora inflödet av arbetare till fackföreningarna har inte lockats fram av triviala dagliga frågor, utan genom världskrigets enorma faktum. De arbetande massorna, inte enbart toppskiktet utan även de lägsta skikten, väcks och oroas av den största historiska omvälvningen. Varje enskild proletär har känt av en hjälplöshet som saknar motstycke inför den mäktiga imperialistiska maskinen. En stark längtan efter att upprätta band, efter att ena och stärka styrkorna har visat sig med en exempellös kraft. Därför går miljoner arbetare med i fackföreningarna eller i sovjeterna, m.a.o. sådana organisationer som inte kräver politisk förberedelse, utan representerar det mest allmängiltiga och mest direkta uttrycket för proletariatets klasskamp.

Efter att ha förlorat tron på de proletära massorna måste reformisterna av typen Merrheim-Longuet söka stödpunkter bland borgarklassens ”upplysta” och ”humanitära” representanter. Och, uppriktigt sagt, finner dessa människors politiska obetydlighet sitt mest förintande uttryck i deras vördnadsfulla begeistring inför ”den stora demokraten” Woodrow Wilson. Människor som själva anser sig representera arbetarklassen har visat sig vara kapabla att på allvar tro att den amerikanska kapitalismen skulle kunna placera en man som den europeiska arbetarklassen skulle kunna gå hand i hand med i ledningen för sin stat. Dessa herrar har uppenbarligen inte förstått något om de verkliga skälen till att USA ingrep i kriget, eller Wall Streets otaliga intriger, eller att superkapitalisterna i Förenta Staterna anförtrott Wilson rollen att föra fram den småborgerligt pacifismens paroller för att dölja deras förbannade utpressningar. Eller kanske de antog att Wilson kunde gå emot kapitalisterna och genomföra sitt program mot miljardärens vilja? Eller räknade de kanske med att Wilson med sina prästerliga förmaningar skulle kunna tvinga Clemenceau och Lloyd George att befria de små och svaga folken och upprätta allomfattande fred?

För inte så länge sedan, dvs efter den tillnyktrande lärdomen som kallades ”fredsförhandlingarna” i Versailles, riktade Merrheim vid konferensen i Lyon ett angrepp mot syndikalisterna Lepetit som tillåtit sig själv – o, fasa över alla faser! – att vara respektlös gentemot Herr Wilson. ”Ingen har rätt,” proklamerade Merrheim, ”att förolämpa Wilson vid ett syndikalistiskt konvent.” Vad kostar det att lugna Merrheims samvete? Hans kryperi kanske inte betalas med amerikanska dollar – och vi medger gärna att så inte är fallet – men det är icke desto mindre precis samma kryperi från en självutplånande lakejs sida inför ”demokraten” vars makt bygger på den mäktiga dollarn. Man måste verkligen förnedra sig till det yttersta för att kunna sätta arbetarklassens hopp till borgarklassens ”redbara män”. ”Ledare” som kan föra en sådan politik har inget gemensamt med det revolutionära proletariatet. De måste slängas ut skoningslöst. ”Människor som gjort sig skyldiga till allt detta,” sade Monatte vid syndikalisternas kongress i Lyon, ”har ingen rätt att förbli uttolkare av den franska arbetarrörelsens idéer.”

Det franska parlamentsvalet kommer att utgöra en skarp demarkationslinje i Frankrikes politiska utveckling. Detta val innebär att de mellanliggande politiska grupperingarna har trängts åt sidan. Genom parlamentet har borgarklassen överlämnat makten till finansoligarkin och denna har anförtrott uppgiften att erövra landet för dem åt generalerna: efter att ha fullgjort sitt blodiga arbete använde generalerna och aktiemäklarna, den parlamentariska apparaten för att mobilisera alla exploatörer och vampyrer, alla de som traktar efter och längtar efter rov, alla de som skrämts av massornas revolutionära uppvaknande.

Parlamentet håller på att bli kontrarevolutionens politiska generalstab. Revolutionen kommer ut på gatorna och försöker skapa sin egen utomparlamentariska generalstab.

Elimineringen av mellanliggande grupperingar i landet (Radikalerna och Radikalsocialisterna) leder oundvikligen till att precis samma sak sker inom arbetarrörelsen. Longuet och Merrheim har levt på hoppet till det borgerliga samhällets ”upplysta” reformistiska krafter. Dessas bankrutt dömer Longuet-Merrheim-riktningen till döden, ty när ett föremål försvinner, då försvinner även dess skugga.

De oräkneliga schatteringarna från Renaudel till Loriot, från Jouhaux till Monatte kommer inom kort att försvinna från cirkulationen. Två fundamentala grupperingar kommer att finnas kvar: Clemenceau och hans anhängare å ena sidan; de revolutionära kommunisterna å andra.

Det kan inte bli tal om att längre bevara enheten, ens i formell mening, inom partiet och de fackliga organisationerna.

Den proletära revolutionen måste och kommer skapa sin egen politiska stab från de socialister och syndikalister som har förenats i den revolutionära kommunistiska riktningen.

Modfälld och fullständigt förbryllad av de ryska och tyska revolutionerna, satte Kautsky allt sitt hopp till Frankrike och England där humanismen, förklädd i demokratins skrud, skulle segra.

I själva verket ser vi att i dessa länder erövrar makten i det borgerliga samhällets toppar av den värsta sortens reaktion, en reaktion som raglar genom chauvinismens dimmor, med huggtänderna blottade och blodröda ögon. Och för att möta den reser sig proletariatet, redo att utmäta skoningslös hämnd för alla nederlag, förnedringen och tortyren i det förgångna. Striden kommer inte att föras halvhjärtat utan intill döden. Segern kommer att vara arbetarklassens. Den proletära diktaturen kommer att sopa bort den borgerliga demokratins sophög och bereda vägen för det kommunistiska samhällssystemet

20 november 1919

Översättning: *Per-Olov Eklund*